

Min far er mit forbillede

Susan Samsøe er en arbejdsom og målrettet ung pige, som i en alder af 21 år allerede har prøvet lidt af hvert. Hun er en succesfuld tjener, har serveret for dronningen og har en drøm om at blive selvstændig og åbne sin egen bogcafé i København.

Af journalist Anne Buur

Susan har med andre ord fuld fart på livet, da tiltagende smerter tvinger hende til at stoppe sit arbejde og opgive drømmen om en bogcafé. Der skal imidlertid gå lidt tid, før Susan får endelig vished over sin situation. Først da hun vælger at tage skeen i egen hånd og tage kontakt til Bente Danneskiold-Samsøe på Frederiksberg hospital, sker der noget.

”Det var en surrealistisk oplevelse at sidde ude på Frederiksberg og vente på at få at vide, hvad der var galt. På den ene side håbede jeg på at få stillet diagnosen. På den anden side var det også svært at være 21 år med livet foran sig og pludselig mærke, at der er begrænsninger,” siger en ærlig Susan.

Det viser sig hurtigt, at Susan har fibromyalgi lige som sin far, som også blev ramt af sygdommen i en ung alder, og af samme grund har været førtidspensionist i mange år. Det, at hendes far er ramt af selvsamme sygdom, har visse fordele. De to er nemlig blevet en slags sparringspartnere, og faderen deler da også gerne ud af sine årelange erfaringer med sygdommen.

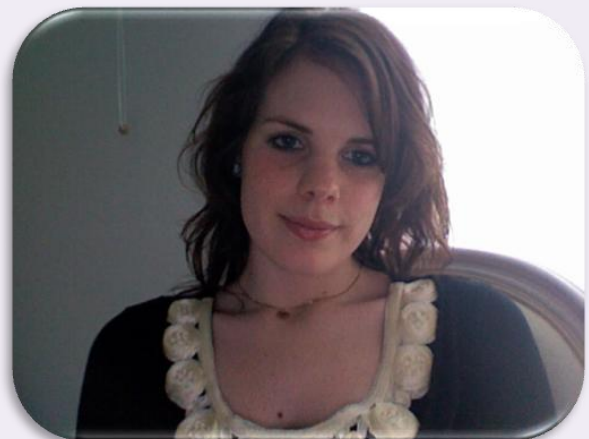
”Oplever jeg en underlig smerte eller følelse, som jeg ikke har haft før, så snakker jeg med min far om det. Han viser forståelse, og kan berolige mig, hvis det er nødvendigt.”

Susans far spiller i det hele taget en meget vigtig rolle i hendes liv. Selvom Susan kan være lidt skræmt af at se, hvad smerterne har gjort ved ham, så

er han også hendes helt store forbillede. En der inspirerer hende til at forsøge at klare et liv med smerter på bedste vis.

Min far er en sej mand, og jeg ville ønske, jeg kunne tackle min sygdom bare halvt så godt som ham. Han er god til ikke at lade sig styre af fibromyalgien. Hvis man mødte ham, ville man aldrig vide, at han fejlede noget. Han beklager sig ikke.”

Efter at Susan har fået stillet diagnosen fibromyalgi, fylder tankerne om børn og familieliv meget hos hende. Også her kan hun spejle sig i sin far, som gav hende og broderen en masse gode oplevelser, da de var børn. Noget Susan håber på at kunne føre videre til sine egne børn.

”Mine forældre er det her glansbillede, og jeg vil rigtig gerne selv have børn. Samtidig er jeg bekymret, fordi jeg tror, det bliver hårdt, både at være gravid men også bagefter, når jeg skal være der for barnet,” siger den unge

kvinde, som tydeligvis gør sig mange tanker om det med familielivet, og hvordan det skal komme til at gå.

"Livet går ikke i stå, når man får fibromyalgi. Det bliver bare anderledes"

Forholdet til kæresten kom også på lidt af en prøve, da Susan blev syg.

"Min kæreste har set mig, hvor jeg var helt nede, og det har været svært for ham. Han bliver bedre og bedre til at være der for mig, men han har nogle gange svært ved at forstå det, så nu har vi lavet en indbyrdes aftale om, at hvis jeg har en rigtig dårlig dag, så siger jeg det til ham om morgenen."

Selv om parret, og Susan selv, er kommet langt i forhold til at tackle smerterne og de udfordringer, de giver i hverdagen, så fylder bekymringerne omkring fremtiden stadig en del, både når det handler om arbejde, men også i forhold til at stifte familie. Alt sammen noget, som mange unge mennesker tager for givet, men som ikke længere er nogen selvfølgelighed for dem, der må slås med smerter.

Vigtigst er det dog at bevare en positiv indstilling og troen på, at de ting man sætter sig for nok skal lykkes for én, også selv om det måske bliver på nogle andre præmisser, end man lige umiddelbart havde forestillet sig. Livet går ikke i stå, når man får fibromyalgi. Det bliver bare anderledes.